

— Нищо нѣма да му стане. Както и да се хвърли котка, тя пада все на краката си. Котката има деветъ души и лесно не умира.

Наистина, нищо не му стана на Мърко, но азъ се изплашихъ страшно и казахъ на Ицко:

— Не искамъ вече да си баща на детето ми.

— Не може,— отвърна той — може ли нѣкога татко да не ни е вече баща, и мама да не ни е вече майка?

Криехъ пакоститѣ на Мърко, но пакъ не го спасявахъ отъ бой.

— Защо си изцапалъ бѣлото си кожухче?

— Заврѣлъ се да спи нощесъ въ печката на топло, — обяснявамъ азъ. Мама като запалила сутринята огъня, той изхвъркналъ отъ тамъ, че изплашилъ и нея.

— Живъ ще изгоришъ нѣкой день. Я вижъ, какъ си се опърлилъ! — сърди се братъ ми и го плеска по ушитѣ.

Другъ пжтъ той го вземаше въ ржцетѣ си, готовъ да го бие.

— Маре, иди ми събери пирончета предъ ковачницата на Шакира, или ще бия Мърко.

— Донесъ ми сега и триончето и теслата, че да го пусна!

И азъ тичахъ, тичахъ, за да не биятъ Мърко.

Какъ да скрия сега отъ Ицко ранената ластовичка? Отивамъ да я нахраня, дано оздравѣе. Кутията, оставена на масата, е праздна. Нѣщо пърпори въ стѣклата. Отварямъ прозореца.

Мърко е спасенъ. На телеграфнитѣ жици се нарежда още една ластовичка съ окървавена перушина на гушката.

Блѣника

ПРИ БѢЛИТѢ БРѢЗИ

Подухва есенниятъ вѣтъръ,

люлъе бѣлитѣ брѣзи;

като отронени сълзи —

листата капятъ по земята.

Градината е пуста, глуха,

безъ хорска глъчъ, безъ смѣхъ и викъ;

отвредъ — посърнали треви,

и нѣма слѣнце за разтуха.

О, какъ е тихо и печално! —

Чуй, плачатъ бѣлитѣ брѣзи! —

Мъгла се спуща и пълзи,

плете надъ вейкитѣ вуали.

Ненчо Савовъ